

Arrest

nr. 272 821 van 17 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 2 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2022.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2022 waarbij de debatten worden heropend op 19 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 juni 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 2 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) weigert bij arrest nr. X op 18 april 2018 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder België te verlaten, dient verzoeker op 10 september 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 14 juli 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot

weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 4 maart 2021 weigert de Raad bij arrest nr. 250 389 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Zonder België te verlaten, dient verzoeker op 18 mei 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in. Het derde beschermingsverzoek wordt op 18 oktober 2021 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard (volgend verzoek).

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en heeft u de Egyptische nationaliteit. U bent op X 1987 geboren in Saudi-Arabië. In 2008 werd u in Saudi-Arabië valselijk beschuldigd van ontvoering en verkrachting waarvoor u één jaar celstraf kreeg. U werd in 2009 het land uitgezet en vestigde zich in Egypte. U werd datzelfde jaar opgeroepen om uw verplichte legerdienst te doen maar kreeg vrijstelling tot 17 januari 2017. U huwde in 2011 met M.Y. (CG X / o.v. X) en woonde vervolgens van 2011 tot 2013 in Gaza. Jullie verhuisden terug naar Egypte. U verliet Egypte op 30 mei 2016 met uw echtgenote en kinderen omdat u uw dienstplicht niet wilde doen. U haalde voorts aan dat u geen waarde heeft als Egyptenaar en dat u in 2014 het slachtoffer was van oplichterij. U kwam op 16 juni 2016 in België aan en diende op 21 juni 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u een identiteitskaart neer, een identiteitskaart van uw echtgenote, een kopie van het vrijstellingsattest voor uw militaire dienst, een notitieboekje, een paspoort van u en uw echtgenote, een medische kaart van Gaza, een kopie van uw huwelijksakte, een verklaring van de ambassade in verband met de naam van uw moeder, een kopie van uw geboorteakte uit Saudi-Arabië, uw Egyptische geboorteakte, de Egyptische geboorteakte van uw zoon, de Palestijnse geboorteakte van uw moeder en kinderen, kopie van medische fiches, de weigering van de visumaanvraag van uw echtgenote en kinderen, de studentenkaart van uw echtgenote, de studentenkaart van uw echtgenote, de geboorteakte van uw echtgenote, een bewijs van Fatah, een kopie van de geboorteakte van de moeder van uw echtgenote, een kopie van de overlijdensakte van de vader van uw echtgenote en een kopie van de verblijfsdocumenten van de broers van uw echtgenote.

Op 2 november 2017 sloot het CGVS uw verzoek af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus alsook een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze volgde de appreciatie van het CGVS en weigerde u op 18 april 2018 eveneens de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

Zonder het Belgisch grondgebied te verlaten diende u op 10 september 2018 een volgend verzoek in. In het kader van dit verzoek haalt u andere asielmotieven aan. U stelt dat u sinds 2011 vanuit Egypte als frisdrankhandelaar werkzaam was samen met uw schoonbroer A.. Op 1 maart 2011 ontstond er een conflict met M.B., de eigenaar van een tunnel tussen Egypte en Gaza waarlangs de frisdrank Gaza binnen gebracht werd. Hij had volgens jullie een lading frisdrank ter waarde van 5000 dollar verduisterd. Het conflict liep uit de hand en uw schoonbroer A. werd op 4 maart 2011 vermoord. Als represaille stak uw schoonfamilie het huis van M.B. in brand. Beide families onderhandelden en de familie B. schoof op 29 maart 2011 drie families naar voren van wie ze afstand deden, meer bepaald de familie van M. H. B., R. B. en zijn kinderen en M.B. en zijn kinderen, families die eveneens in Egypte verbleven. De betreffende families werden sindsdien door uw familie in het oog gehouden met de bedoeling om op een welgemikt moment wraak te nemen. In december 2014 kreeg u het bericht dat M.B. in een café zat. Een twintigtal familieleden had zich verzameld en wilde zich wreken op M.. U werd ingeschakeld als chauffeur. Drie personen stapten naar binnen en schoten M. dood. De man was echter niet alleen en een zekere M.Z. werd eveneens geraakt door een kogel en liet het leven. Uw familie en de familie van M. Z. startten verzoeningsgesprekken op. Deze draaiden echter op niets uit en de familie Z. wilde op haar beurt wraak nemen op uw familie. Op 15 mei 2016 werd u vanuit een flatgebouw in Salhadiyah, Egypte beschoten. U gaat ervan uit dat dit een poging was van de familie Z. om u te vermoorden. U werd niet geraakt en verliet twee weken later Egypte.

Ter staving van uw volgend verzoek legt u volgende kopieën neer: foto's van de beschoten auto, een inschrijvingsbewijs van de auto, een identiteitskaart van de eigenaar van de auto, een overlijdensakte van uw schoonbroer A. en een verstotingsbrief opgemaakt door de familie B.. U legt eveneens een kopie van een UNRWA registratiedocument, een identiteitskaart van uw echtgenote en een geboorteakte van uw echtgenote neer, documenten die u reeds in het kader van uw eerste verzoek had

neergelegd. Op 4 december 2018 werd u in het kader van een voorafgaandelijk onderzoek gehoord door een medewerker van het CGVS. Op 11 december 2018 werd uw verzoek ontvankelijk verklaard.

Op 14 juli 2020 werd u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend. Er kon immers geen geloof gehecht worden aan uw nieuwe vervolgingsfeit, met name de bloedwraak met de familie Z.. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV, maar de RvV bevestigde het oordeel van het CGVS in het arrest van 4 maart 2021.

Zonder België te verlaten diende u op 18 mei 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in. Hierbij geeft u aan dat u in 2014 afstand deed van uw Egyptische nationaliteit omdat u van plan was een andere nationaliteit te bekomen. U legt geen nieuwe documenten neer ter staving van uw derde verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Wat betreft de bloedvete die u familie kent blijkt uit het administratief dossier immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name uw bewering dat u in 2014 afstand zou hebben gedaan van uw Egyptische nationaliteit, moet voorts worden benadrukt dat deze niet overtuigen. U beperkt zich hierbij vooreerst tot een naakte bewering en staaft op geen enkele wijze dat u afstand deed van uw Egyptische nationaliteit. U vermeldt nochtans wel dat u een interview bij het CGVS wenst zodat u er het besluit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Egypte kan neerleggen (zie verklaring volgend verzoek, punt 20). U beweert met andere woorden over het nodige bewijsmateriaal te beschikken, maar u laat het alsnog na om dergelijk bewijsmateriaal in te dienen bij uw verzoek om internationale bescherming. Dat u niet meteen al uw kaarten op tafel legt bij uw derde verzoek om internationale bescherming doet ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien is het opvallend dat u beweert reeds in 2014 afstand te hebben gedaan van uw Egyptische nationaliteit, maar dat u dit element nooit aanhaalde in het kader van uw twee vorige verzoeken om internationale bescherming. U doorliep hierbij nochtans twee maal de volledige asielprocedure, werd meermaals door het CGVS gehoord en u werd hierbij ruimschoots de kans geboden te verklaren dat u afstand had gedaan van uw Egyptische nationaliteit. Ook tijdens uw twee beroepsprocedures bij de RvV haalde u nooit aan dat u niet meer over de Egyptische nationaliteit zou beschikken. Dat u zonder meer uw verklaringen wijzigt zonder hier enig bewijs van neer te leggen kan dan ook bezwaarlijk overtuigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaid en al Arish, de noordelijke districten van de “North Sina” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinaï voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de ‘Comprehensieve Operatie Sinaï 2018’, die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinaï, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds honderden militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld

waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Egypte in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Egypte een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Egypte. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar voornoemd veilig derde land (supra) het nonrefoulementbeginsel in het licht van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan echter elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijping naar zijn land van nationaliteit (zie supra) het nonrefoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 et 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 57/6/2, §1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij betoogt dat hij geen drager meer is van de Egyptische nationaliteit en hiertoe de nodige bewijzen nog zal bijbrengen omdat hij die thans niet in zijn bezit heeft. Hij meent dat de vrees voor vervolging beoordeeld dient te worden ten aanzien van Palestina en wijst erop dat hij aangesloten was bij UNRWA.

Verzoeker wijst erop dat UNRWA er niet in slaagt om de minimale bijstand te verlenen. De veiligheidssituatie in Gaza is volgens hem niet stabiel en het zou slechts een kwestie van tijd zijn voordat Israël nieuwe militaire aanvallen zal uitvoeren op Gaza. UNRWA is daarnaast niet in staat om de burgers te beschermen tegen vervolging of bommen. Verder wijst hij op de negatieve gevolgen van de coronacrisis op de levensomstandigheden in Gaza en voert hij tenslotte aan dat de fysieke toegang tot de Gazastrook zeer beperkt is.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Op 17 maart 2022 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin verwezen wordt naar:

- COI Focus, “Egypte Veiligheidssituatie” van 11 december 2019 met vermelding van de weblink;
- COI Focus, “Egypte Veiligheidssituatie” van 17 september 2021 wat wordt bijgevoegd.

De commissaris-generaal wenst hiermee aan te tonen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Juridisch kader voor de beoordeling van de nieuwe elementen

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich*

bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip “*nieuwe elementen of feiten*”, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht en beschikt het CGVS evenmin over dergelijke elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.5.1. In het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek neemt de commissaris-generaal op 2 november 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op 18 april 2018 bij arrest nr. 202 651 en oordeelt dat i) de commissaris-generaal de nood aan bescherming terecht beoordeelt ten aanzien van Egypte, zijnde verzoekers land van nationaliteit, daar uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoeker de Egyptische nationaliteit bezit nu zijn uitdrukkelijke verklaring op het CGVS, dat hij de Egyptische nationaliteit bezit, ondersteund wordt door de Egyptische documenten die hij heeft neergelegd; ii) het duidelijk is dat de door verzoeker aangehaalde redenen om zijn dienstplicht in Egypte niet te vervullen enkel en alleen voortkomen uit persoonlijk belang wat bijgevolg niet in aanmerking kan worden genomen als geldige reden om geen gevolg te geven aan een oproep om zijn legerdienst te vervullen en dat dus niet valt onder de redenen voor toekenning van internationale bescherming bedoeld in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; iii) niet kan worden gesteld dat verzoeker, om redenen die verband houden met de conventie van Genève, een andere, zwaardere of discriminatoire bestraffing zal worden opgelegd, iv) verzoeker de motieven van de bestreden beslissing omtrent zijn argument, dat hij als Egyptenaar geen waarde heeft, niet betwist; v) de commissaris-generaal terecht oordeelt dat verzoekers problemen aangaande de oplichterij waarbij de overheid niet betrokken is, niet vallen onder voormelde criteria gezien deze problemen inderdaad louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn.

2.5.2. De commissaris-generaal neemt in het kader van verzoekers tweede beschermingsverzoek op 14 juli 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigert op 4 maart 2021 bij arrest nr. 250 389 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat i) de door verzoeker plots aangehaalde andere vervolgingsgrond, zijnde bloedwraak, de nodige vragen doet rijzen; ii) de weinig coherente verklaringen de geloofwaardigheid van zijn relaas niet ten goede komen en iii) verzoeker de door hem aangehaalde vrees in het kader van een bloedwraak met de familie Z. geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

De Raad herhaalt niet de bevoegdheid te hebben om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in de beslissing met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of zoals *in casu* de beroepen ertegen werden verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van vorige verzoeken om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.5.3. Verzoeker verklaart in het kader van zijn derde beschermingsverzoek dat hij in 2014 afstand heeft gedaan van zijn Egyptische nationaliteit omwille van persoonlijke redenen, namelijk omdat hij naar een ander land wilde gaan en daar de nationaliteit wilde verkrijgen, maar dit moeilijk was met een Egyptische nationaliteit omdat hij dan steeds toestemming diende te vragen aan Binnenlandse Zaken in Egypte (AD CGVS, 3^e verzoek, deel 4 DVZ, verklaring volgend verzoek, d.d. 31.05.2021, punt 6b). Hij licht verder toe dat hij in België gezien wordt als een Egyptenaar, maar hij van Palestina afkomstig is, dat zijn Egyptisch paspoort niet meer geldig is sedert 2017 en dat zijn vrouw is ingeschreven bij

UNRWA (AD CGVS, 3^e verzoek, deel 4 DVZ, verklaring volgend verzoek, d.d. 31.05.2021, punt 16). Verder verwijst hij naar zijn probleem van bloedwraak en vreest hij bij terugkeer gedood te zullen worden door de rivaliserende families. Hij voegt nog toe dat hij een besluit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Egypte zal voorleggen (AD CGVS, 3^e verzoek, deel 4 DVZ, verklaring volgend verzoek, d.d. 31.05.2021, punt 20). Verzoeker legt ter staving van zijn derde verzoek geen nieuwe documenten neer.

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoeker geen nieuwe feiten of elementen heeft aangebracht in het kader van zijn derde beschermingsverzoek die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft derhalve op correcte wijze toepassing gemaakt van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het kader van zijn derde beschermingsverzoek opnieuw verwijst naar de problemen die verband houden met de vermeende bloedwraak en hij opnieuw beweert niet meer over de Egyptische nationaliteit te beschikken, stelt de Raad vast dat met een loutere verwijzing naar eerdere asielmotieven verzoeker geen nieuwe documenten of inhoudelijke verklaringen toevoegt die beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Verzoeker beperkt zich ertoe datgene te herhalen wat reeds inhoudelijk beoordeeld werd door zowel de commissaris-generaal als door de Raad. Met betrekking tot de bloedwraak werd reeds in 's Raads arrest nr. 250 389 geoordeeld dat verzoeker de door hem aangehaalde vrees in het kader van een bloedwraak met de familie Z. geenszins aannemelijk heeft gemaakt en verzoeker voegt thans geen elementen toe die zouden nopen tot een andere beoordeling.

Waar hij in zijn verzoekschrift nog beweert dat hij bijkomende documenten zou bijbrengen waaruit blijkt dat hij geen drager meer is van de Egyptische nationaliteit, blijft hij hiertoe in gebreke. Uit dergelijke houding leidt de Raad af dat verzoeker erkent dat hij geen documenten kan voorleggen die kunnen aantonen dat hij in 2014 afstand heeft gedaan van de Egyptische nationaliteit en hij van Palestijnse afkomst is. Waar hij louter volhardt in zijn eerdere gezegden, dient te worden vastgesteld dat verzoeker met deze loutere volharding in zijn eerder afgelegde verklaringen geenszins afbreuk doet aan de daaromtrent gedane vaststellingen. Verzoeker werpt aldus geen ander licht op de beoordeling die dienaangaande gemaakt werd door de commissaris-generaal, die bovendien pertinent en draagkrachtig is en luidt als volgt: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name uw bewering dat u in 2014 afstand zou hebben gedaan van uw Egyptische nationaliteit, moet voorts worden benadrukt dat deze niet overtuigen. U beperkt zich hierbij vooreerst tot een naakte bewering en staaft op geen enkele wijze dat u afstand deed van uw Egyptische nationaliteit. U vermeldt nochtans wel dat u een interview bij het CGVS wenst zodat u er het besluit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Egypte kan neerleggen (zie verklaring volgend verzoek, punt 20). U beweert met andere woorden over het nodige bewijsmateriaal te beschikken, maar u laat het alsnog na om dergelijk bewijsmateriaal in te dienen bij uw verzoek om internationale bescherming. Dat u niet meteen al uw kaarten op tafel legt bij uw derde verzoek om internationale bescherming doet ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien is het opvallend dat u beweert reeds in 2014 afstand te hebben gedaan van uw Egyptische nationaliteit, maar dat u dit element nooit aanhaalde in het kader van uw twee vorige verzoeken om internationale bescherming. U doorliep hierbij nochtans twee maal de volledige asielprocedure, werd meermaals door het CGVS gehoord en u werd hierbij ruimschoots de kans geboden te verklaren dat u afstand had gedaan van uw Egyptische nationaliteit. Ook tijdens uw twee beroepsprocedures bij de RvV haalde u nooit aan dat u niet meer over de Egyptische nationaliteit zou beschikken. Dat u zonder meer uw verklaringen wijzigt zonder hier enig bewijs van neer te leggen kan dan ook bezwaarlijk overtuigen.”* De loutere bewering niet meer over een nationaliteit te bezitten, zonder dit op enige wijze te staven, volstaat niet om beschouwd te worden als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit geldt des te meer nu in 's Raads arrest n. 202 651 reeds met betrekking tot de Egyptische nationaliteit geoordeeld werd wat volgt: *“Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.*

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij niet in Egypte geboren is, hij van Palestijnse origine is en dat zijn vader de Egyptische nationaliteit op frauduleuze wijze heeft bekomen. Tijdens zijn gehoor op het

CGVS verklaarde hij dat zijn vader zijn Egyptische nationaliteit niet op zijn echte naam had gekregen, dat er een vervalsing was en dat zijn vader een andere naam gebruikte van iemand die sneuvelde in de oorlog, om de nationaliteit te bekomen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 7 september 2017, p. 14-15). Eerder tijdens zijn gehoor verklaarde verzoeker daarentegen dat zijn vader de Egyptische nationaliteit heeft bekomen doordat hij getrouwd is met een Egyptische en hij via zijn vrouw de nationaliteit heeft gekregen (ibid., p. 3-4). Gelet op verzoekers tegenstrijdige verklaringen dienaangaande, hecht de Raad geen geloof als zou zijn vader de Egyptische nationaliteit voor zijn zoon op frauduleuze wijze hebben verkregen en bijgevolg evenmin aan verzoekers vrees dat deze beweerde fraude zou ontdekt worden en dat verzoeker naar de Gazastrook zou gerepatriëerd worden. Verzoeker heeft deze vrees ook nooit eerder kenbaar gemaakt, noch op de DVZ, noch op het CGVS.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker de Egyptische nationaliteit bezit. Verzoeker verklaarde op het CGVS uitdrukkelijk de Egyptische nationaliteit te bezitten (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 7 september 2017, p. 3-4), een gegeven dat ook ondersteund wordt door de Egyptische documenten die hij heeft neergelegd.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht verzoekers nood aan bescherming beoordeeld ten aanzien van Egypte, verzoekers land van nationaliteit." De Raad kan niet anders dan vast te stellen dat verzoeker geen enkele elementen of documenten voorlegt die zouden aantonen dat de beoordeling zoals reeds gemaakt door de Raad anders zou zijn geweest. De motieven van de commissaris-generaal zoals *supra* geciteerd, worden door de Raad, bij gebrek aan tegenargumenten, bijgetreden.

Nu verzoeker de Egyptische nationaliteit heeft, hij van 2013 tot zijn vertrek in juni 2016 ook in Egypte heeft gewoond en gelet op voorgaande uiteenzetting besluit de Raad dat de commissaris-generaal ook in het kader van het derde beschermingsverzoek terecht artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet heeft beoordeeld ten opzichte van de situatie in Egypte. De motieven dienaangaande worden door verzoeker onbesproken gelaten en worden door de Raad integraal bijgetreden.

Uit de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie, met name de "COI Focus Egypte Veiligheidssituatie" van 11 december 2019 en de "COI Focus Egypte - Veiligheidssituatie Egypte minus Noord-Sinaï 2020-2021", dewelke het CGVS als bijlage bij de aanvullende nota voegt, blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in noordelijke districten van de "North Sinai" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren nieuwe radicale groepen gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. In 2020 bleef het geweld in de Sinaï voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoeker brengt immers in zijn verzoekschrift geen enkele informatie bij omtrent de situatie in Egypte. Gelet op de informatie waarop hij vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in Egypte echter niet aan voormelde voorwaarden.

Tot slot merkt de Raad op dat *in casu* een terugkeer naar de Gazastrook niet aan de orde is aangezien verzoeker de Egyptische nationaliteit heeft, hij van 2013 tot zijn vertrek in 2016 ook in Egypte woonde en zijn verzoek om internationale bescherming aldus dient te worden beoordeeld ten aanzien van Egypte. Dat verzoeker van 2011 tot 2013 in Gaza heeft gewoond doet hieraan geen afbreuk. De in het verzoekschrift geciteerde informatie omtrent de situatie in de Gazastrook is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.6. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.7. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De door verzoeker aangevoerde schending kan hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO